

Antidogma - Imperialista ?rségváltás?

2012 április 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Momentán minden külpolitikai kommentátor egyetért abban, hogy tet?pontra hágott a feszültség Irán és Izrael között. Ez a két ország annyira gy?löli egymást, hogy a háború el?bb-utóbb mindenképpen elkerülhetetlen lesz közöttük – legalábbis a jelenleg rendelkezésünkre álló információk alapján.

Annak a lehetősége viszont, hogy a szentföldi latorállam egyedül (amerikai patrónusa/vazallusa nélkül) támadja meg a perzsa államot, drasztikus fordulópontot jelentene a világtörténelemben, és egy új éra kezdetét.

A háborúra való felkészüléshez meg kell győzni a nemzetközi közvéleményt a háború igazságos mivoltáról, hogy a támadó felet ne agresszornak tekintsék, hanem olyasvalakinek, aki csak védekezik, még ha preventív módon is. Ez nagyon fontos, különösen amikor a preventíve védekező agresszort nyugati típusú mintademokráciaként (nem pedig faji alapon szerveződő teokráciaként) tartják számon, amely eo ipso a szabadság és az emberi jogok nevében harcol.

Így aztán a nyugati fősodratú (tehát jórészt cionista tulajdonban lévő és/vagy irányultságú) média semmit sem riad vissza a világnépszerűség intoxikálása, adott esetben az iráni rezsim veszélyességének bizonyítása végett, amely állítólag Izrael megtámadását tervezi és a legújabb hírek szerint kész lenne azt 9 perc alatt leradírozni a térképről.

Amikor tehát a „jó tengelyéhez” tartozunk, még egy ilyen elképesztő blöff is a köztudatba dobhatunk, mert kétségkívül győlöletre és háborúra uszít, bármiféle komoly érvelés nélkül. Ezt hívják háborús propagandának, és ezt terjeszti szívességgel a nyugati média, amely még arra sem veszi a fáradságot, hogy meggyőződjön a forrásai megbízhatóságáról, elvégre mindez a „jó” irányba, az Irán elleni háború irányába mutat.

A fősodratú média, a rendszer engedelmes hetérája egyetlen pillanatra sem teszi fel magának a kérdést, hogy vajon Irán megkockáztatná-e, hogy atombombát dobjon Izraelre a rá nézve is fatális következmények tudatában. Ennek ellenére mindenki úgy tesz, mintha egy árva iráni atombomba létrehozásának a célja nyilvánvaló lenne mindenki számára, holott pontosan arról van szó, hogy ez egyszer s mindenkorra védelmet jelentene az országnak minden lehetséges atomcsapás és atomfenyegetés ellenében. És éppen az atomzsarolási potenciáljuk elvesztésének a perspektívája készíti egyre veszettebb fogvicsorgatásra a „Nagy & Kis Sátánt”.

Az Izraelben hangszerelt háborús uszítás szüntelenül fokozódik, és nem telik el nap anélkül, hogy a nyugati média ne ültetné Iránt valamiért a vádlottak padjára. Legutóbb „automatikusan” az ajatollák rezsimjét tették felelőssé az Indiában és Grúziában izraeli diplomaták ellen elkövetett (kamu) merényletekért is, amelyek merő véletlenséggel nem követeltek egyetlen zsidó áldozatot sem. Persze csak egy megszállott konspirátornak jutna eszébe a Moszadra gyanakodni...

A globalista establishment által immáron mindenképpen tervbe vett háború igazi tétje azonban a USraeli birodalom legfelsőbb szintjén érvényesülő vezetés (leadership) kérdését érinti. Konkrétan arról van szó, hogy az izraeli imperializmus nyílt kihívást intézett az amerikai imperializmushoz, és ezzel megpecsételte a világuralom biztosítására hivatott WASP-cionista szövetség felbomlását.

Így jutottunk el ahhoz a néhány éve még elképzelhetetlen helyzethez, hogy Izraelben nyílt vitát folytatnak arról, hogy megtámadják-e Iránt az USA támogatása, sőt elzáró figyelmeztetése nélkül. Egy alig néhány milliós zsidó állam tehát elég erősnek és hatalmasnak érzi magát egy akkora ország megtámadásához, mint Irán. Vajon ez senkit sem sokkol Nyugaton? Pedig mindez annak a jele, hogy a cionista entitás teljesen önállóvá válik, aminek a lehet? legsúlyosabb következményei lehetnek, ismerve az ország vezetését jellemz? zsigeri agresszivitást és messianisztikus tébolyt.

A Nyugat tehát kész lenne átengedni a geopolitikai vezet? szerepet egy olyan embercsoportnak, amely teljesen magáévá teszi a „Nagy Izrael” gondolatát és a szó szoros értelmében Isten „kiválasztott népének” tekinti önmagát? Maga az Egyesült Államok is éppen most merül bele véglegesen a cionista imperializmusba. A nyugati médiumok által mérsékeltnek bemutatott két legesélyesebb republikánus elnökjelölt-aspiráns (Romney és Santorum) valójában megveszekedett ultracionista, és bármire hajlandó Izrael megvédése érdekében, kerül amibe kerül. Folyamatosan nyomás gyakorolnak Obamára, aki egyébként szintén Izrael oldalára fog állni, amikor az majd megtámadja Iránt. Ha akarná sem tehetne másként. A „nem létező lobbizás” támogatása nélkül esélye sem lenne az újrávalásztásáért ringbe szállni.

Közvetlen tanúi lehetünk tehát a globális vezetés megváltozásának. Úgy t?nik, hogy a cionista imperializmus éppen átveszi a hatalmat a nyugati világ fölött, az összes perverz következménnyel, amit ez kiválthat.

Ha az amerikai birodalom az ellenségünk is volt, egy zsidó állam iránt mindenképpen több toleranciát tanúsíthatunk – így lehet interpretálni az Iránt fenyeget? USraeli kardcsörtetéssel szembeni orosz ellenállás érezhet? lagymatagságát is.

Láthatóan mindent megváltoztat a globális geopolitikai felfogásban, ha a cionista imperializmusnak sikerül felülkerekednie az amerikai imperializmuson. Ezért hiába is értekeznek a nyugati értelmiségi körökben egyre többet az amerikai birodalom végér?l, ha arról viszont egyetlen szót sem igen nyikkannak, hogy egy még rosszabb

„alternatíva” veszi át a helyét, nevezetesen a cionista internacionalizmus, amely a nemzeti és nemzetek fölötti piramisok csúcsán nagyon befolyásos és hiperaktív diaszpóra révén behálózza a világ nagy részét. (Irán mellett az anticionista egységfront másik kulcsszereplőjét, Venezuelát is igyekeznek semlegesíteni, Chávez ellenében egy „brancsbeli” jelöltet favorizálva az idén esedékes elnökválasztáson.)

Az Izrael létezése, végeredményben tehát a „Nagy Izrael-terv” megvalósulása mellett elkötelezett nemzeti, de távolról sem nacionalista elitiek fölötti szoros kontroll következtében így valósul meg a totális világuralom biblikus álma. Már ha Kína engedi.

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló